

Første kapittel

Skrevet med en kjærlighet for musikklyrikk, og med kunnskap om det å dele seg mentalt for å håndtere traumatiserende livshendelser som vold/ overgrep/ svik.. *Dette med referanse til litteratur om dissosiasjon og traumer, av psykologene Ellert Nijenhuis Onno Van der Hart og Kathy Steele.*

Hvem Han er det vites ei.

For Han er minst 3- nei 5 (?) ulike menn, og barske er de alle sammen.

Det som skrives er skrevet utifra antagelser, og ikke minst musikk og bøker.

Dessuten, nå hadde Han fått folk til å stønne, le, danse, og herme når Hun gikk forbi og det i årevis, så er det ikke på tide å rette opp maktbalansen?

Og forresten, apropos(som du vil skjønne ettervert) så er det Spydig som ivertfall til å begynne med skriver dette. Sårbar eller Tirill eller Hun som er fem ville skrevet dette helt annerledes, og det er det viktig å være klar over, for selv om Spydig inni Trofast Meg er nettopp det: spydig, så vet hun at det finnes flere versjoner av denne historien, som både er mer følsomme og varme enn det hun kan få seg til å beskrive. Og ja, Spydig kommer til å påstå en hel masse, sånn røft antatt ivertfall 28 påstander vil du måtte forholde deg til gjennom den timen det vil ta deg og lese denne collagen av en tekst. Og hva gjør man med påstander, tja, Spydig liker å la de dingle i en tråd som beveger seg så sakte foran øyne og nese at det til slutt snæpper for en eller annen.

Men, Altså:

Hun står midt i et brudd.

Hun er sprø.

Jeg Spydig skriver dette:

Postkortet

Det henger et postkort i gangen. Fra Levende står det. Og jeg har allerede, ja for jeg har alltid vært god til å fantasere. At Han, for det er en Han, *venter*. Han har skrevet et vakkert kort til henne, for jeg vil at det skal være til en kvinne, de skal le, spille og spise sammen i dette året også står det. Og det er små tegninger rundt, laget med en tynn filtspiss. Men navnet hennes står ikke. Jeg har lurt på hvem i denne oppgangen det kan være til. Og de i oppgangen har kommet hjem fra juleferie en etter en. Men ingen har tatt det kortet med seg inn i leiligheten sin, istedet henger det nå festet på oppslagstavla i oppgangen med en stift. Kanskje det er hemmelig, er det derfor navnet ikke står der tenker jeg. En affære. Mellom Levende og Henne. Kanskje de skal spise sammen og- eller nei, mulig de bare er venner. At de har en godhet for hverandre. Venter Han da? Ja man kan vente på venner også.

Jo, jeg er nok ensom. For historien stopper ikke der. Jeg har rukket tenke ut en lang rekke av hendelser, som perler på en snor kom de. Snart tar jeg kortet, putter det i skuffen min på skrivebordet istedenfor å la det henge der i den fuktige kalde gangen. Noen har fått en varm hilsen, xoxo står det, og Hun vet det ikke.

Det begynte med at Han tok henne med inn. Eller var det før det. For du skjønner jeg har to

forslag til den historien. Altså:

1. Hun var blitt med han fyren på en slippfest. Sånne ting Han skulle ha henne med på var alltid om natta. Han kom med bilen sin og hentet henne. Hun var så skjør da. Ikke som på dagtid, da visste Hun godt hva som var rett og galt, men på natta, Hun var som et føyelig barn. Og ble med. Ingen så det selvsagt. Bortsett fra Levende, som stod på høyreside av baren og hadde øyne og et smil som sprakk ansiktet opp fra munnen og utover utover på kinnene. Det var slik de møttes. Og da Hun senere kom på besøk, så la Hun seg tilrette i senga hans slik Hun trodde Hun skulle. Men Levende sa, kom så spiller vi spill. Hun så så lettet på ham, det er jeg sikker på. De spilte spill, og lo sammen.

2. Det var natt og Hun våknet, men merket det ikke. Det var frykt som hadde gjort henne sånn. Hun tok på seg klærne, skoene, og gikk ned trappa og ut på gata. Vandret rundt. Hadde Hun lagt seg full av fortvilelse var det det? Eller var det en spesiell dag på året? *Det som.* Hun var på et fikseoppdrag. På plassen, der ingen burde være nattetid, tilbø Hun seg, *at de kunne gjøre hva som helst med henne* sa Hun til ungguttene der. De lo av henne og, men det var da Levende kom, Han kom forbi og Han strakte ut hånda og sa *bli med meg* og Hun ble det. Og der på rommet hans la Hun seg ned, men Levende sa, nei: *Kom så spiller vi spill istedet.* Og at Hun så lettet på Ham det er jeg også her sikker på.

Så, Hun så lettet på Ham.

Hun var fylt med lettelse da Hun så på Ham.

I kroppen var det lett. Og i hodet.

For de skulle spille spill sammen.

3. Han hadde en fantastisk hyggelig liten familie, med like blide øyne som ham selv.

Skjønte de, familien hans, hva som var fatt med henne? Ja for noe var åpenbart fatt. Hvordan ble Hun en nattevandrers, en som ikke har fred.

Og hva kunne vel reparere det annet enn latter, god mat og lek.

Vandringen

Han tok henne med. Ikke Levende. Det er lenge før dette. Kanskje det var når Hun bodde i kollektiv med jentene, og noen sa: *Du har ikke vært på skolen på lenge, jeg er bekymret for deg.* Og Hun ble glad for at noen brydde seg og trodde at alt kom til å bli bra igjen, for De Tvilsomme Gutta Hun hadde møtt på var ikke helt gode. Sist hadde de overbevist henne om at en kompis var så deprimert at han trengte, ja du vet, og Hun hadde, fordi Hun jo faktisk var veldig forelska i han ene, derfor hadde Hun. Men nå var det slutt på det for noen var bekymra. Og Hun kom på skolen og gjorde det Hun skulle. Men så kom han igjen, på døra hennes, og truet henne. Hun hadde å komme i kveld sa han. Og Hun turte ikke annet. Så Hun doblet seg. I kollektivet der med jentene ble Hun igjen, samtidig som Hun tok i dørklinka og den var kald i hånda, Hun presset den ned, det gyldne metallet, og Hun gikk ut, ned trappa og ut i natta og dit Hun måtte komme ellers stakkars henne. Og Hun tenkte samtidig at Hun like gjerne kunne vært prostituert. Slik, var Hun to, den ene sov og stod opp, gikk på skolen. Da var natta alt glemt. Det var borte det som hadde skjedd. Hun var to, og det funka helt fint. Det gikk utmerket det faktisk. For Hun var vant til å fordoble seg.

Det var spenningen i det som de mennene søkte.
En transetilstand som aldri kunne vare.

En vestibyle med kalde hvite sofaer i sky. Og en heis i kaldt metall. Der hørte Hun beltet hans slippe. I heisen med henne. Var det kameraer der? Hun visste ikke. Og et klebete kyss Hun ikke kom seg løs fra, Hun ville vri hodet ut til venstre og ut av hele omfavnelsen, men det gikk ikke.

Aldri noe problem

Ingen snakket noensinne om sånne ting. Som slike kyss. Et klebete kyss som man sitter fast i. Eller et kyss mot tynne lepper, sånn at tennene, og at man vemmes og snur seg bort og da skjønner han det, at det er ham Hun vemmes av og da slår han til henne. De snakket ikke om sånne ting i jentekollektivet. De snakket om hvem de ville være kjæreste med, om skolen, og familien, om viktige ting, og morsomme ting. Men ikke det ekle.

En gang spurte en mann henne hvor gammel Hun egentlig var. Hun ble overrasket selv over svaret. Jeg er tolv år, sa Hun.
Selv om Hun var femogtyve.
Stemmen var lys og.
Og øynene vokste i hodet på henne.
Hun kjente det, at Hun så helt utrolig troskyldig ut.
Han virket ikke til å ha noe problem med alderen iverfall.

Og det fylte henne med forakt. For ham.
Smårips.
Hun var en liten rips. Hengeferdig, rødmeende og klar.

De, jentene, snakket heller aldri om smertefulle samleier, selv om alle visste at de fantes.
Det måtte de jo, de andre og, for de var jo fem tilsammen, det kunne vel ikke bare være henne?

Senere

Det var jo helt åpenbart at Levende ikke var ham, på grunn av de øynene. Men alle andre morfet umerkelig over i en helt spesiell mann.

En Hun hadde ønsket skulle ha rom for henne. Han varmet henne. Ja hendene hennes, Han puttet de inn i sin egen armhule for å varme dem. Da var det gjort. Men Han hadde så mye på plakaten. Og Hun var ikke helt hva Han hadde sett for seg. For eksempel ble den flotte Rubensrumpa, ja det kalte Hun den selv, en het potet for Ham. Han klarte ikke la være å komme med et par slengere om den rumpa, sånn at Hun etter altfor mange gin begynte å le på grunn av det Han sa istedet for å bli sint. En perlekluende latter. Og da klabbet Han til henne Han også. En skikkelig ørefik.

En flamskbarokk Rumpe på 2000-tallet/ Full of Grace

Hun kom til å huske smilet hans. At Han så spydig og utfordrende på henne da Han sa det med rumpa hennes. Ørefiken glemte Hun. Det var som Hun med det, ja at glemselen sa: Det er min egen skyld, som har den rumpa og alt, og latteren, en impulsiv latter som kunne tatt brodden av hele den degraderingen Han kom med, den ble erstattet med vold. Og hadde Hun

tenkt seg om så hadde det alt da begynt å tegne seg et bilde av den mannen som en liten og usikker despot. Istedet lot smilet til å henge igjen i lufta, ja sånn som i Alice i Eventyrland, ørefiksen var glemt, og Han ble noe helt merkelig, et spøkelse, en skygge, en Hun ikke kunne få, fordi hennes egen kropp kom i veien. Så Han flyttet inn i hodet hennes, og tronet der inne.

Say Hello

Og senere, når det ikke fantes et vokabular inne i henne for slike hendelser, annet enn *å gjøre*, ville Han kunne komme til å sprette ut av hodet hennes for å vise både Hun og Noen hva Han hadde gjort? Ja trave gjennom gatene med noen linjer på innerlomma som Hun alias Han senere leser opp i ansiktet til Noen med et flir? Og når det skrekkslagne ansiktsuttrykket har festet seg i Noens ansikt så stikker Hun ut og ned trappa samme vei som Hun kom i en fart, og det for å slippe følgene av en handling som nå er blitt hennes *og*.

Morfing

Er når noe antar en form det ikke egentlig har, og det skjer umerkelig. Ja dette har jeg faktisk erfaring med selv. Jeg vet at det går an. Hvis du savner eller er fylt med noen i hele hodet, og du ser en person på gata som kanskje forsvinner litt bak en bil og du tenker rent faktisk at: *Er det noen jeg kjenner- nei det er ikke noen jeg kjenner for jeg kjenner da ingen med afro* (for eksempel), men så idet du ser denne noen igjen- Noen dukker opp igjen frem fra bak bilen, og da er Noen blitt til Ham! Hele afroen har kanskje glattet seg ned og lagt seg pent ved ørene, skjønner? Det er veldig fiffig.

Og det er det fordi det da vil kunne ha en funksjon, sånn som for henne. Når Noen morfer om til Ham, da blir det en anledning til å reparere savn, trøste seg.

Hun trøster seg med Noen som burde vært Ham. Og Hun ser det ikke selv, selv om det for andre kanskje er åpenbart at *det der* er ikke Ham. Han har jo ikke afro! No?

Games/Boxes

De som ble morfet før hun møtte Levende må jo ha skjønnet det, ant ugle i mosen? Men det er ikke sikkert. At de bare plutselig ble objekter uten eget indre liv, følelser, og behov? En gang hadde Hun til og med, ja Hun stod på et dansegulv og pratet med en fyr som absolutt lignet veldig på Ham, bortsett fra at han var litt høyere og pratet sunnmørsk. Hun snakket om og refererte til folk de kjente begge to, og han lot som og smilte og lo, og ja han lot som om han var en annen, var Ham. Det ble jo ganske komplisert da kanskje, han: et objekt for lengsel og Hun: et objekt for lyst, og *midlertidig* ble det vel alt sammen.

Jeg blir visst litt ironisk.

Jeg får litt vondt av henne da.

Skulle jeg virkelig ønske å latterliggjøre henne, når Hun har hatt det så vanskelig:

12-åringen

Tolvåringen inne i henne. Hun følte først som en kjempe inne i henne, ja hvis Hun prøvde se 12-åringen for seg så virket Hun så stor som det. Jeg har ganske mange alternativer til hvorfor Hun er frosset fast inne i henne, ja noe må ha skjedd?

Alternativ 1.(Little Boy in the Grass)

De mobbet henne i så mange år og Hun hadde ingen å si det til. Hun gikk gjennom skogen etter at De hadde gjemt den nye sykkelen hennes, på stien gjennom skogen, den rosa DBS sykkelen, Hun gråt og Broren hennes gikk ved siden av henne, og plutselig merket de at det

var så mange bak dem på stien, en hel gjeng med de store barna som kom etter og da jaget dem fremover:

Hun og Broren,
løp hjem med gråten,
rett bak ganen satt gråten
og redselen en klump
i brystet
og de sa ikke hjemme
hva som hadde skjedd,
grankvistene som skvatt regndråpene av i ansiktet og gjørma på knærne.
Nei det var ingenting som hadde skjedd.

Alternativ 2.

Hun skulle besøke venninna,
venninna som
gjemte seg
bak skuret
med de andre fra den siden av sjøen
fnisende inn i genserermene
så de henne sykle hjem uten å ha funnet dem
hele den lange veien langs
fjordarmen
for det vokste ikke trær der.

Ikke bry deg om dem
sa moren
men Hun gjorde jo det.

Alternativ 3.

En gammel nabo
de var bare innom
Hun og ei til
det bodde så mange gamle der i nabogrenda,
det kunne vanke småkaker og saft
men istedet:
han er merkelig
hele huset har seget
det segner snart om
grønnmose oppetter veggene
han tar tak i henne og bærer henne
mens han da
jo han hulker jo et pikenavn
og Hun heter ikke det
Ågud Hun synes
så synd på ham
det er så synd på Den Gamle Mannen
Hun skjønner at han sitter fast
han tror Hun er ei som heter *Anja* eller *Ann*,
det er det han hulker,
og Hun klarer ikke

etterpå
å si hva han sa til henne

når Hun kommer seg derifra
sykler Hun hjem
og alle luktene har skrudd seg av
gresset og fjæra, og den gule rapsen, hundekjeks,
tangen som råtner borte ved moloen
ikke kjenner Hun håndtakene i plastikk inne
i håndflatene heller,
det
lukter
bare gammel mann.

Alternativ 4.
Noe som ingen kan si høyt, eller skrive.

Alternativ 5.
En forferdelige flytur med twinotter gjennom sterk storm over bølgene langt norrafor hvor alt
rister, absolutt alt rister inne i det flyet, og når selv de voksne er livredde så kan jo ingen si at
dette kommer til å gå bra: Vi overlever, vi skal stå på bakken igjen: *Ikke vær redd.*

Alternativ 6.
Hun overnattet hos så mange det året, og det som skjer om natta det hender jo ikke.
Som å skulle snike seg ut av et rom kanskje,
for å tisse
men hvor er doen i mørket
havne i en kjeller
med kaldt murgulv under føttene
og høre at de fester i etasjen over
skrittene deres og rallingen
og at det velter noe
og det
veltes på veien for noen
som kommer ned trappa
for å hente en flaske til i kjelleren
der Hun er.

Alternativ 7.
Det de kalte hvalpefett.
Hvordan kan man kalle noe for det?
På en ungpikerkropp, hennes.
Hun hadde hvalpefett, sa de voksne.
At Hun kom til å vokse det av seg.
Istedet la Hun en plan
så mange, ikke mange, knekkebrød hver dag
og jogging
jogge og løpe
langs veiene
helt ute langs kanten der grusen er

og ikke se på
ikke se inn i øynene på de
som kjører forbi. Bøye hodet.
Høre på walkman.

De kjører fra henne komma vannlilje

Jeg vet, dette begynner å bli som den filmen, med Bjørk. Det vil vel ingen ende ta hvis jeg skal fortsette å ramse opp alternativer. Men det var nok kanskje ikke meninga at jeg skulle, ja jeg hadde faktisk tenkt at det skulle være så mørkt det livet hennes, for hvorfor skulle Hun ellers trenge et oppmuntrende postkort?

Det kunne jo hende at det bare var sånn
at hunden hennes var død?

Eventuelt at Hun hadde mistet jobben?

Nei jeg tror heller at det er så svart som at Omegn ganske nylig har ringt fastlegen hennes for å si at nå er Hun alvorlig syk, for Hun *påstår at hun har skrevet sanger for kjendiser, og i tillegg til det et par bøker.*

At Hun skriver, at Hun skrev:
Bruker dere denne teksten
så skal det stå under
at den er skrevet av

Såpass hadde Hun lært etter
alle tekstene Hun hadde sendt
av gårde,
og Hun ble jo ikke kreditert når
Hun var anonym gitt.

Eller, var det sånn det var? Jeg mener, det kunne jo være å foregripe en hel roman å påstå det alt nå.

They Cut it Open and They Sold it

For var det ikke og sånn at han fra Selskapet plutselig satt på hele bunken med ord skriblet ned av henne, og ikke hadde Hun kopier heller. Og han var ikke alene, det var en rekke menn som stakk av med tekstene hennes? Eller hadde de *lånt* dem? Fått dem? Hun var ikke sikker.

Og det at Hun ikke hadde kopier var det fordi en Han hadde sagt Han (her skytes det inn at dette er en uviss Ham av flere Hamer) godt kunne hjelpe henne med å ta livet av henne idet Han gikk ut med *alle de andre* tekstene hennes, og Hun slettet filene etterpå for å slippe å tenke på at der ute vandret en Han og Han kunne godt drepe henne *for henne*, det var nultinull problem det?

Hun så for seg at Han drepte henne kjapt og enkelt oppe i parken,

og dette *imens* Han tok et drag av sigaretten.

Hva hadde Hun svart?

Jo, at Hun ikke var helt klar for det: drepingen altså, men at *med tiden så ville Hun nok være klar*.

Baby

Og Hun tenkte da når Hun sa det: Han hadde sett det i øynene hennes, at det var ei lita redd ei inni der som var lett å skremme. Så utspekulert og manipulerende var Han. *Han er den slueste jeg har møtt*: Det rakk og innom hjernen, før Han var borte og bare en fyr fra noe med musikk, bank eller forlag en gang som Hun ikke husket navn eller alder på-

Men ingen andre visste det, nei ingen *i hennes daglige liv* var klar over at det hadde vært hennes ventil: Å skrive. Hun hadde skrevet det av seg. Og skrev det fortsatt av seg.

Og når Hun så sier til Omegn: Jammen det er ikke det som er viktig for meg vel, om de er kjendiser eller ikke *skjøner dere*, og nei & ups: Jeg har visst slettet de filene eller noe, så jeg har nok ingen bevis annet enn det jeg husker her inne (Hun slår pekefingeren mot skallen sin) så bare understreker Hun for de som er *bekymret* ytterligere den helt syke tilstanden Hun er i.

Hun burde heller sagt, *haha jeg kodd bare, såklart skriver jeg ikke tekster!* Jeg er jo langt fra skrivefør, og ikke kan jeg engelsk heller for jeg bruker jo *google translate*. Og da, når Hun nevner det med google translate så kikker Omegn på henne og ja samstemt nikker de, Hun bruker jo google translate til den minste ting for så usikker er Hun, så nei Hun hadde nok tullet ja med de tekstene.

Men fastlegen hennes har ringt henne og spurt henne ut:

Din Omegn sier, har fastlegen sagt,
At du skriver sanger og tekster for *kjendiser*?
Og det akkurat nå.

Men det er sikkert ikke rart,
om det virkelig er sånn,
at Hun er i ferd
med å gå opp i liminga etter
at jeg alt har beskrevet noe av det
Hun har havnet oppi,
og *forresten* så er en del absolutt ikke klar over
hvor mye og ofte Hun har skrevet, og dessuten:
De hadde distribuert brevet hennes
i Ahh! Kulturposisjoners undergrunn,
sånn at folk glodde på henne
i ukesvis
idet Hun gikk forbi.

Ingen vet vel hvem du er, sa hennes nærmeste når Hun indikerte det.

Og det sier fastlegen indirekte også: *En Nærmeste i Omegn sier at du påstår at du kan ha sett*

en Ham på gata og at Han KAN ha himlet med øynene og geipet til deg idet du gikk forbi? Og at Han også KAN ha stønnet to ganger mens Han altså KUNNE ha geipet?

Og Hun merker, at dette er spennende for fastlegen, dette er en dag utenom det vanlige for denne, for denne har fått et litt livlig toneleie som indikerer fryd, og ja fastlegen noterer svarene hennes med tastaturet: klikklikketiklikk og For alltid vil det stå i journalen hennes: Hun har hallusinasjoner av en gammel elsker som liksom geiper(sic!) til henne. Paranoid ivertfall?

Og fastlegen igjen, ja også sier Omegn: *At du innbiller deg at du har vært utsatt for noe fryktelig.*

Hvor går veien fra et sånt sted?
Gjennom en oppslagstavle.
My Dear,
står det.
Min kjære.

What Kind of a Man

Noe annet, hvis vi skulle prøve ut det å ta Hun på alvor, ja la oss si at dette hadde skjedd:

Hvorfor stønnet Han og geipet Han og rullet Han øynene bakover og hvorfor satte en Kompis av Ham seg truende ned ved siden av henne på kafeen og stirret på henne helt til Hun hadde smilt hjertelig til en venninne? Hun merket at Kompis da kvapp litt, som om Kompis ikke hadde regnet med at Hun var vennligheten selv og from som et lam også, for hva lette de etter? Bevis på at Hun løy om et eller annet? Eller var det noe som igjen hang over henne som klister jada(altså hvor spesifikk må jeg være?), og de som skal kverkes(som Hun foreløpig egentlig ikke er klar over eksisterer en gang, en slik hinting om kverking altså). From som et lam, sa Han, tssk tssk. Men likevel, eller så derfor: Hun ante jo virkelig ikke hvorfor Han var sint.

Nobody Knows

Hva var det jeg skulle skrive om det,
hvordan havnet Hun i et sånt miljø,
hvis det var sånn at Hun skrev tekster.

Jo,

bilen som kjørte, og Hun var igjen.

Du så vel det, skrev noen, senere, at jeg forlot deg der.

Og Hun kjente:

Når Hun så det hele omgjort
til noe i en bok,
svartnet det for henne.
Hun husket hvor Hun stod
da Hun leste den, anmeldelsen, i Natt og Dag,
at Hun stivnet

og så strøyk det hele bort fra tankene
like fort som det kom, at det som satt igjen i hjernen ble
utsikten ned mot gressbanen og ishallen.
Hvor kom dette fra, hvordan
tok noen sjangsen på
at Hun ikke ville oppdage
den twisten som ble gjort
med det Hun hadde opplevd,
fra noe helt forferdelig
til noe vakkert som folk gikk og
liret av seg sitater fra.

Hun hadde sett noens øyne i speilet
da Hun gned seg i nakken,
der tauet hadde skrappt henne opp,
og det smertefulle uttrykket der inne
i de øynene gjorde
at Hun straks stoppet med det.
Det som hadde lindret henne minnet Noen
om hvor skyldig Noen var. Og det tålte
ingen av dem. Hverken Hun eller Noen.

Som for Den Gamle Mannen.
Det skamfulle som er ditt og som du,

ja, Hun må legge det til hjertet
og si, **neida, det går helt greit.**
Så blir det seinere kun et gapende hull
i almanakken.
En dag, en helg, hva gjorde Hun da?
Nei si det.
Var ikke Hun på fest den helga?
Og de Hun dro dit med.
Hvor ble de av?
Var ikke de vennene hennes.
Hvis de var venner, hvorfor glemte Hun dem da?
Og hvorfor ringte de aldri.

Var det Misbilligelse fordi Hun vandret/
Hva skjer når du tvinger en Tolvåring frem fra 13 års glemsel?
Blir Hun til en til. Og en til?
En liten Ansamling
av personligheter
med rimelig separate liv.
Eller var det sånn at de våknet og strakte på seg,
hadde vært i dvale, og nå:
Alle på leting etter Lettelsen.
En av de i Ansamlingen sannsynligvis
overbevist om at det ville innebære

å slippe seg ned
i jorda et sted under et tre,
eller i sjøen,
Hun går mot sjøen *uten sko*.
Lette bølger. Men hvordan få seg helt under når ikke alle vil dø?
Det blir som et troll med tre hoder og seks armer, eller ti.

Tryggheten

Tryggheten Han representerer med det kjente, varme ja, men og krenkelser, som jo alt nevnt.

For hvorfor kløp de henne? Han og En Annen kløp henne i armen og i rumpa idet de gikk forbi. Ja hvis du ikke vet det, så er det der det gjør mest vondt å bli kløpet. Hva gjorde Hun før det. Redselen i brystet vokste, Hun var fylt av skrekk for Ham.

Det er vel ikke kjærlighet der redsel er, spurte Hun seg det? Ikke da, det tror jeg ikke. Og apropos redsel, en av Morfene ble helt utrolig desperat da han skjønnte hva som hadde skjedd, at han var en slags duplikat av noe annet som Hun hadde ønsket skulle bli. Hun hadde sett på ham i et øyeblikks forvirring, opp fra puta hadde Hun kikket, og da så han det i øynene hennes: *Men du er jo ikke Ham!!*

We Are Nowhere and it`s Now

Han taklet det ikke.
Røvet henne bort en dag.
Dagene som er lyse og fylt med sol eller regn eller,
og ivertfall ikke fylt av henne som kjente ham. Tolvåringen i henne sov.
Han hadde pakket inn noe som han hadde fått av denne.
Etter å ha tvunget henne inn på et rom,
skrek han til henne:
Åpne den!
Åpne den!
Og Hun var selvsagt livredd
det var jo ikke hver dag Hun ble kjeftet på heller. Det slo henne omtrent slik: *At denne mannen har klikka*, og når Hun åpnet den ,det som var der, hva hadde Hun trodd skulle være der, ivertfall ikke noe vakkert: heller mer som en tommel eller et øye.

Nei ikke noe håndlagd: En fugl!
Hun kjente den ikke igjen,
og Hun tenkte nå må jeg late som,
jeg må late som om for ellers dreper han meg.
Og det var slutningen han dro også, men motsatt: Jeg kan jo ikke kverke henne når Hun gjør *sånn* med øynene.

Hva gjorde øynene hennes?

Stevens, Album 1

Virret frem og tilbake mellom
flere ulike aldre og mentale tilstander.
Som en flutrende
viftende

et lite dyr
nei, en svale,
ikke bier iverfall.

Cause I Put them There/All is Fair

Ja, og for i rekken av syke ting.
Han la en haug med rare bier i trappa.
Hun stod og så ned
på de sammen
med en gjeng med barn,
og Hun kunne jo ikke si
«det er rart, og det er utrolig rampete gjort å måke dem ned hit».
langt inne i henne visste noen
hva det åpenbart var og hvem som hadde gjort det
mens Hun etterpå
så klart googlet
om kanskje fugler eller ekorn likte å sanke bier sånn,
og de voksne, og Hun var en av de, sa alle sammen
at dette vet vi:
«Fugler har plassert dem der.»
Ja det var
jo litt makabert, så Hun rakk å tenke
at Hun sikkert hadde gjort noe lignende selv.

For eksempel, som her: Go and Wallow

For Hun hadde snakket med en, etter alle de gangene Hun måtte gå ut av kollektivet om natta
fylt med uro i magen, og Han sa at det Hun formulerte bare var som en biflokk en sverm med
bier ja irriterende summing. Nei, så Han tok ikke innover seg det Hun sa altså.
Så Hun ringte en birøkter
om Han hadde?
Og ja
Hun fikk hente en pose,
som Hun skulle bruke til et *kunstprosjekt*,
og tømte den i oppkjørselen på
hytta der Han var,
det var en lang oppkjørsel,
med en stor hage
epletrær
kanskje lå Han der oppe
med en jævla iste
i en hammock med onkelbarn rundt seg,
mens Han fortsatt ikke tok innover seg:
At Hun ikke hadde villet med noen som helst.

Så stod Hun der 20 meter fra Ham,
og Han så ikke at Hun tømte døde bier rett ned i singelen
ja det var sommer og Hun var 20 år,
og snart skulle Hun hjem på sommerferie.
Kanskje satt Hun på toget når Han startet bilen, og bråstoppet, bøyde seg over haugen i veien
og Næi det var bare en haug med døde bier ingenting å bry seg om.

Det var ingenting å si om den tomme følelsen i magen hennes over noe som ikke var mer enn en apostrof av en hevsn.

Men hadde Hun ikke gjort det med biene og senere skammet seg, så kunne Hun kanskje ha fortalt det til noen, det Hun hadde måttet gi mot sin egen vilje.

Dagbøkene/Things We Lost in the Fire
Mange år senere tok Hun dagbøkene med.
Men Han, hadde ikke bøker før Henne,
og Hun hadde så mange spørsmål
så Han,

Han var åpenbart deprimert, Hun skjønte, ja Hun skjøv dagbøkene ut på kanten av bordet og mot karmen der de satt ved et vindu i en kafe. Almanakker, dagbøkene, alle dagene Hun hadde krotet ned med kulepenn: Middag hos, foredrag der, møtte Lise!

En talende ting å gjøre, en skyv med handa,
«vi tar det en annen gang betyr det».

La oss heller skrive ned
det som vi har
som er bra i livet
sa Hun da,

til Ham.

Han var på vei under. Og Hun startet sitt prosjekt med å få Ham over.
Han skulle over selv om Hun alt var under, og Han *skulle aldri tvile på* henne.

De Tvilsomme Gutta

Men De Gutta. De som ikke var helt gode. Ja jeg nevnte de alt på side 2 . Hvordan møtte Hun dem? Kanskje jeg kan skissere noen ulike varianter fordi:

Bad Law

1. På politistasjonen sa Han jo vitterlig navnet med litt ekstra trykk (Han var åpenbart en Mann med et Familietre), det var helt oppidagen at det navnet skulle si de betjentene noe, og det gjorde det ettervert også. Mens Hun var åpenbart en jente fra landet. Ja Hun var jo det, Hun hadde vært alene, alle jentene var på sommerferie, og Hun jobbet i byen og det var ingen å henge med så Hun hadde tatt bussen ut til Paradisbukta og satt seg ned i gresset der ganske ulikt henne var det å gjøre det, dra og sette seg på en strand alene, ikke likte Hun seg i bikini heller, men Hun peppet seg opp for å slippe å være inne og alene når asfalten i Oslo kokte. Det var sånn Hun møtte dem, Guttene. De satt litt unna henne og så kom de bort til henne og de var morsomme og de pratet og lo og så avtalte de å møtes en annen gang?
Sikkert.

Særlig.

Pack of Wolves

2. «Han likte jenter som så uskyldige ut» sa Han. Og «dette skulle moren din ha visst». Nettopp. Hun satt i kafeen med en annen gutt da de kom forbi, Hun skulle på teater med ham, han hadde briller, Hun husket godt de brillene hans og at han virket så snill, også plutselig var de schâferene der og han ene la labbene tungt på skuldrene til han gutten. Det var meninga at de skulle bli redde da. Det var sånn de sa *ligg unna*. Eller kanskje ikke alle var sånn, kanskje noen ikke visste bedre? For Han stod bak de andre og kikket på henne og på ham med brillene og Hun tenkte Han er ikke klar over at de utnytter Ham og at de er noen skurker. At det er dårlige venner det der.

3. Han kom på døra hennes. Presset henne mot veggen og sa at «*Han fulgte med på henne*». Jeg er helt overbevist om at det startet med vennskap for henne, at det så sånn ut for alle andre: At det var ekte vennskap det der. Men så skremte Han gradvis vettet av henne. Han må ha vært en Snikete Nedbrytende Mann.

Jeg putter inn en nr 4:

4. Men eventuelt, Hun møtte dem gjennom felles bekjente. Det var bare det at de drakk så mye og det ble så mye rot av det. De og skrev, og tegnet. Små kunstnerskudd alle sammen. Men festene og overnattingene. Kanskje tok det noen måneder av livet hennes, så dro Hun hjem. Hun sa til en fyr, «kan vi ikke bli sammen igjen». Og det ble de. Likevel, og trist: Ingenting ble som før.

Kvinnenavn/A Blip/Blot/Blob(?) on sb's Character

For Hun hadde jo som alt nevnt kanskje skrevet en helt forferdelig tekst om hva slags tanker Hun kanskje muligens kunne tenkes å få hvis Hun kanskje var helt sinnsykt sjalu på noen som hadde tatt Hennes sted, og den forsvant fra henne, den teksten. Hun var overrasket selv over at Hun hadde klart å skildre hatefull sjalusi og hevntanker så levende. Og hadde jo ikke sett for seg at teksten skulle vandre, og at det verste var: Han kom på døra, Han hadde lest teksten som kom fra henne og som nå gikk runden med Utilsiktet Uro. Utilsiktet Uro hadde vist Ham den. Hun så for seg hvordan overrekkelsen hadde vært, at Han fikk den i hånda som en annen pakke dop. Ja, at den ble overlevert sånn *i forbifarten* fra en neve til en annen. Og Utilsiktet Uro kunne jo ikke forutse hva som samme kveld skjedde Henne på grunn av dette, og som skulle komme til å prege Henne iverfall deler av resten av livet (Så sånn sett er A Blip/Blop osv en helt feilslått tittel på dette avsnittet.) Og dette er alt jeg vil si om det. Bortsett fra at det sikkert finnes heldigere folk, som får livet endret av, og blir inspirert av forløperene til. Forløperene til de forferdelige øyeblikkene i leiligheten Hennes den kvelden. Forresten er det skikkelig stygt å kalle noen som helst for Utilsiktet Uro, denne burde heller hete Nydelige Øyne. Og Nydelige Øyne han tenker jeg er ekstremt talentfull, vakker, kjekk, staut og alt det, men likevel. Noe annet er vel og at Nydelige Øyne og allerede er delvis uten egen vilje, akkurat som Hun.

Fargerik

Kjære lille, svært lille flekk på jakken kan du gå bort for Hun vil bare ikke ha deg der så Hun tar litt spytt på pekefingeren og prøver gni deg bort og da ser Alle på henne, og Hun slår ut med armene og roper: *Dere vet ikke hvor praktisk spytt er!*

Hva har Hun gjort,
kunne det ikke blitt med ord på et ark,
måtte Hun bli mer av en utstøtt enn det Hun var?

Someone Who'll Get It

Altfor mange har kommet på døra hennes.
Og ingen for å spise, spille spill og le.

For mange med sitt eget lille prosjekt på gang, et sinn de måtte få uttrykt, en side de ville ha noe pent ved, en haug de ville stå på og være en som vet bedre hva som feiler verden & henne eller hva som er henne eller hva Hun er i ferd med å bryte opp i både tanker og gjennom den tråkkinga ut døra.

Hun trenger en Trygghet.
Det tenker jeg
Og det er det Levende vet.

Det var det hele. Ja, det er det jeg har tenkt ut. Og kortet henger der fortsatt, i oppgangen min. Det ligner på et annet kort som hang der i oppgangen for flere år siden, helt til jeg tok det inn. Den gangen var det og uten navn, bare med adresse og riktig oppgang.

Jeg håper de møttes likevel.

Sangreferanser, fordi jeg bruker musikk i teksten:

Say Hello, Colors- Tussilago
The Dead, Dead Water Lily Thing- Rockettothesky
Full of Grace- Someone
Kick & Curse- Pack of Wolves- Team Me
Games/Boxes, Little Boy in the Grass - Auroroa Aksnes
Color Decay- Jùnius Meviant
They Cut it Open and They Sold it- War on Drugs
What Kind of a Man- Florence and the Machine
Baby- x / x & Twentysome
Melancholia, Nobody Knows, Fail, Let You Out- Emilie Nicolas
og går mot sjøen uten sko
We Are Nowhere and it`s Now- Bright Eyes
Album 1- Sufjan Stevens
All is Fair- Gabriel Rios
Go and Wallow- Its a website somewhere made by a 21 in love.
Things We Lost in the Fire- Bastille
Bad Law- Sondre Lerche
Someone Who`ll Get It- Highasakite
I Believe in You- Lovers in the Night- Madrugada